

+

Homilie op 23-06-2019, Twaalfde zondag door het jaar, Jaar C.

“Heer, laat ons steeds uw heilige Naam vrezen en liefhebben; want nimmer onttrekt Gij uw leiding aan hen, die Gij in de zekerheid van uw liefde bevestigt”. Zo hebben wij – heel letterlijk vertaald – gebeden na het Gloria. Het is een kort gebed, maar zó rijk aan inhoud! Bovendien is het wellicht niet voor ieder van ons direct duidelijk. Reden voor mij, om er samen met u even stil bij te blijven staan.

“Heer, laat ons steeds uw heilige Naam vrezen en liefhebben”. Het is een bede om die echte, kinderlijke liefde die zowel ontzag als aanhankelijkheid kent, in een onverbreekelijke eenheid. Het gaat niet om een slaafse vrees, die bang is voor straf. Daarover schrijft St. Jan: *“Vrees is er niet in de liefde, maar de volmaakte liefde werpt de vrees buiten”* (1 Joh 4,17-18). Maar er is ook een andere vrees: de fijngevoelige bezorgdheid om de ander, die men hoogacht, niet tekort te doen of te kwetsen. Daarover gaat het hier. Het is de *“vreze des Heren”*, die volgens de Psalmist *“het begin van de wijsheid”* is, en die *“rein is”*, en *“blijft in de eeuwen der eeuwen”* (vgl. Ps 111,10; 19,10).

“Heer, laat ons steeds uw heilige Naam vrezen en liefhebben”. Ontzag en aanhankelijkheid horen onlosmakelijk bij elkaar. Zodra ze van elkaar worden losgerukt, zijn ze niet meer wat ze horen te zijn. Goede vrees wordt, als de liefde bekoelt, slaafse vrees; liefde wordt, als de goede vrees verwatert, lege familiariteit. En zowel de slaafse vrees als de lege familiariteit zijn uit den boze. Dat geldt voor onze relaties als mensen onderling, maar het geldt op heel bijzondere wijze voor onze band met God. Als Jezus ons leert bidden: *“Onze Vader, die in de hemel zijt, uw Naam worde geheiligd”* (Mt 6,9), dan liggen in die woorden zowel ontzag als aanhankelijkheid vervat. “Heer, laat ons steeds uw heilige Naam vrezen en liefhebben”.

Maar daarmee is ons gebed nog niet ten einde. Het vervolgt met “want”. En dan komt het motief van onze goede vrees en onze liefde naar voren: “Nimmer onttrekt Gij uw leiding aan hen, die Gij in de zekerheid van uw liefde bevestigt”. “Nimmer onttrekt Gij uw leiding”. *“God is trouw”* (1 Kor 1,9;10,13)! De Hebreeënbriev zegt het zo schitterend: *“God zelf heeft gezegd: ‘Ik laat u niet alleen, Ik zal u nooit in de steek laten’”* (Hebr.13,5). Daarop rotsvast vertrouwend kunnen wij Hem vrezen, kunnen wij onszelf steeds weer in

zijn handen leggen, wetend dat Hij ons zal blijven leiden op de goede weg, en in het diepe besef, dat we bij Hem geborgen zijn.

“...Nimmer onttrekt Gij uw leiding aan hen, die Gij in de zekerheid van uw liefde bevestigt”. Ja, God bevestigt ons, Hij maakt ons vast, Hij fundeert, Hij wortelt en grondvest ons in het fundament van zijn liefde (vgl. *Ef 3,17; 1 Pe 5,10; Apk 3,12*). Wij zijn en blijven zijn kinderen, geschapen naar zijn eigen beeld en gelijkenis (vgl. *Gn 1,27*), en herschapen in het Doopsel naar het beeld van zijn Zoon. Zijn scheppende en verlossende liefde gaat altijd vooraf aan onze liefde voor Hem: “*Hierin bestaat de liefde: niet wij hebben God liefgehad, maar Hij heeft ons liefgehad*” (1 *Joh 3,10; vgl. 3,19*).

Als wij durven te vertrouwen en te bouwen op dit fundament, zullen we – niet uit eigen kracht, maar door Gods genade – weerstand kunnen bieden aan de bekeringen en beproevingen die op onze levensweg komen. Wij worden dan vervuld van een diep berouw over alles waarmee we God tekort gedaan of gekwetst hebben, en zullen, met de Joden, kunnen opzien naar Hem die wij doorstoken hebben (vgl. *Zach 12,10*). Wij zullen allen meer en meer één persoon gaan vormen in Christus Jezus, wij die Hem in de doop hebben aangetrokken als een kleed (vgl. *Gal 3,27*). Christus’ kleed, zonder naad, aan één stuk geweven van bovenaf (vgl. *Joh 19,23*). Wij zullen Hem met Petrus mogen belijden – zo nodig ook voor koningen en stadhouders (vgl. *Mc 13,9*) – als de Gezalfde, de Messias, van God (vgl. *Lc 9,20*), en wij zullen zijn volgelingen mogen zijn, door onszelf te verloochenen en door elke dag opnieuw ons kruis op te nemen, ons leven te verliezen om Zijnentwil, en het zo, als geschenk Gods, terug te krijgen (vgl. *2 Mak 7,11.23.29*) en te redden (vgl. *Lc 9,23-24*).

Zo worden wij – zoals de prelatie het zegt – die door de zonde van God waren vervreemd, opnieuw bij Hem samengebracht door het Bloed van zijn Zoon en de kracht van de Geest: één volk, uit de drieëne God, Lichaam van Christus, tempel van de Geest, Gods Kerk op aarde, tot lof van zijn veelvoudige wijsheid (vgl. *8e zondagsprelatie*). Amen.